

προκηρύξουν και παρεδόθησαν εις την Πύλην ως ύπηκοοι του Σουλτάνου.

Ήσαν δεμένοι ανά δύο, και τους συνώδευσαν είκοσιτέσσαρες στρατιώται, δύο δεκαεείς, ένας άνωτερος αξιωματικός, και ένας άστυνομικός. Η ψυχή του κόμματος εις το όποιον άνηκαν αυτοί οι Έλληνες ήτο ο Ρήγας, πλούσιος έμπορος, καταγόμενος από την Θεσσαλίαν, του οποίου το πάθος διά την άπελευθέρωσιν της δυστυχιμένης του πατρίδος, άλλοτε κατοικουμένης από ανθρώπους έλευθερούς εφθανε μέχρι παραληρήματος. Ολίγον καιρόν πριν ή άστυνομία της Βιέννης δώσει διαταγάς να τον συλλάβουν, ο Ρήγας ώφθόμενος από κάποιο προαίσθημα, άπεμακρόνη από αυτήν την πόλιν. Άλλά συνελήφθη εις την Τεργέστην, όπου άπεπειράθη ν' αυτοκτονήσῃ μ' ένα μαχαίρι. Το χέρι του έπρόδωσε την θέλησιν του. Το κτύπημα δέν ύπήρξε θανάσιμον. Άπό τους οκτώ συλληφθέντας Έλληνας από τους οποίους οι πέντε παρεδόθησαν εις την Πύλην, οι τρεις άλλοι ως ύπηκοοι του αυτοκράτορος κατεδικάσθησαν εις έξορίαν. Ο Ρήγας δέν ήτο μόνος επί κεφαλής της σχηματισθείσης συνομοσίας. Έπισημότε σοβαρώς από τον Μαυρογένην άνεμίον του περιφήμου δημοσίου δασοδόρου. Άλλά ο Μαυρογένης πού ειχε φύγη τον περιεσμένο χρόνον, ειπε ήδη ήσυχος εις το Παρίσι ένφ' ο άτυχής Ρήγας βαδίζει εις την καταδίκην.

Ματαίως ο Ρήγας και οι σύντροφοι της άτυχίας του, έξήτησαν ως ιδιαίτερον χάριν να μη καταδοθούν εις τους θηριώδεις πράκτορας της κυβερνήσεως της Κωνσταντινουπόλεως, άλλα να υποστούν τον θάνατον πλησίον των οικογενειάν των, και έν μέσω των φίλων των. Αί εκλήσεις των δέν εισηκούσθησαν. Εύτυχώς εκείνοι πού τους οδηγούσαν, φοβούμενοι μήπως ο Πασιάνογλου τους άποσπάσει τά τιμα αυτά θύματα, τους άπεκεφάλισαν εις το Βελιγράδι κατά διαταγήν του πασά αυτής της πόλεως, ή μάλλον κατ' εισήγησιν της κυβερνήσεως της Αυστρίας τους έπνίξαν εις τον Δούναβην και τους άπήλλαξαν κατ' αυτόν τον τρόπον των τρομερών βασανιστηρίων πού τους έπεριμεναν.

Αυτή ή καταστροφή πού έκαμε τότε να φριξή όλη ή Έλλάς και μέγα μέρος της Εύρώπης, συνέβη το 1798 κατά τά μέσα του Μαΐου. Ο Ρήγας τότε ήτο μόλις σαράντα πέντε χρόνων.

Ο σουλτάνος Σελήμ ο 3ος τόσον εφοβήθη έκ της συνομοσίας αυτής ώστε έπέβαλε εις τον πατριάρχη των Ίερουσόλυμων Άνθιμον ν' άπευθύνη έγκύκλιον προς όλους Έλληνας διά της οποίας να τους συμβουλεύη να μείνουν πιστοι εις τον Σουλτάνον και εις τον νόμιμον ηγεμόνα των. Είς άπάντησιν της έγκυκλίου αυτής έξεδόθη άλλη έντός του 1798 κυκλοφορήσασα μυστικά μεταξύ των Έλλήνων.

Διακηρύσσμεν, γράφει εις τον πρόλογον ή δευτέρα έγκύκλιος, διά ν' άνασκευάσωμεν εκείνο το άφρον έγγραφον, ότι το μίσος διά τους θηριώδεις μουσουλμάνους έχει βαθείας οίξας εις τάς καρδιάς μας. Και ότι άν δέν έχομεν άκόμη άποτινάξει τον ζυγόν πού βαρύνει επί των κεφαλών μας, δέν πρέπει διά τουτο να μάς κατηγορούν δι' ευτέλειαν. Εκείνο πού μάς έπιβαδύνη την ώραν της έλευθερίας ειπε μόνον ή αντίηλιξη μαρκών Δυνάμεων της Εύρώπης.

Ο μικρός χώρος δέν μάς έπιτρέπει περισσότερα διά το αξιόλογον τουτο σημείωμα του Νικολαοπούλου, το άποτελούν ένα από τά σοβαρώτερα δοκουμένα διά την ιστορίαν του Ρήγα. Η μετάφρασις όλοκληρών και ή δημοσίεσις του με τάς δύο έγκυκλίου πού επηκολούθησαν και τά γρασέντα εις τάς συγχρόνους τότε εφημερίδας της Εύρώπης θ' άπέτελει μίαν νέαν συμβολήν διά την εκλαίκευσιν της ιστορίας του πρωτεργάτου της έλευθερίας. Δ. Α Κόκκινος

Ο ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

Κάποιος Σκώτος γιατρός άσχολήθηκε τελευταίως όπως ανακαλύψη την έπιρροήν του γάμου επί της διαρκείας της άνθρωπίνης ζωής.

Έκ των έρευνών αυτού έξάγεται, ότι εκ των άπονησκόνητων έγγάμων οι πλείστοι φθάνουν στα 59 1/2 έτη, ένφ' των άγάμων μόνον στα 40.

Με άλλους λόγγους, δηλαδή, οι έγγαμοι ζουν περισσότερο των άγάμων και ή θνησιμότης μεταξύ αυτών ειπε άραιότερα. Το ίδιο περίπου συμβαίνει και με τάς γυναίκας.

Σημ. (Μπρυκέρου). Φροντίστε λοιπόν να παντρευθήτε, αγαπητοι άναγνώστα και άναγνώστρια.

ΜΙΑ ΠΟΛΥΠΛΟΚΟΣ ΔΙΚΗ

Πολύ πρό του Φραγκίσκου του Α' ύπηρχων στο Παρίσι δύο τάξεις βιοπαλαιστών, οι όποιοι έμάχοντο λυσσώδως μεταξύ των. Ήσαν οι πωληται ώμών όρνίθων και οι πωληται όρνίθων ψητών. Ο μεταξύ των συναγορισμός έφθασε στα άκρα και κατέληξαν στα δικαστήρια. Η δίκη των άρχισε επί Φραγκίσκου του Α' και διήρκεσε μέχρι της Γαλλικής επανάστασεως, 250 περίπου έτη, ύπομεινασα 4.400 συζητήσεις! ...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΑΜΑΞΙ

ΛΕΩΝ ΞΑΝΘΟΦ

Περγάει και φεύγει τ' άμάξι τρεχάτα ταρία—ταρό
Περγάει και φεύγει τ' άμάξι τρεχάτα και άλογα δύο το σέρνον βαρβάτα.
Κάτω τα στόρια, τα τζάμια κλεισμένα ταρία—ταρό
Κάτω τα στόρια, τα τζάμια κλεισμένα και όμως άκούω τα φίλιά! ώμίενα.
Γιατί άκούω άκόμη : « Άχ Γιάννη, ταρία—ταρό
Γιατί άκούω άκόμη : « Άχ Γιάννη, Άσε τ' άστέια, ήσυχασε, φθάνει! »
Κι' ο γέρος, πού έκείθε περνάει και βήγει ταρία—ταρό
Κι' ο γέρος, πού έκείθε περνάει και βήγει Μου λέγει: « Για ίδες άν ειπ' άπ' τη τήχη. »
« Νάν' ή γυναίκα μου μέσα στ' άμάξι ταρία—ταρό
« Νάν' ή γυναίκα μου μέσα στ' άμάξι, έγω πού την ειχα μη βρέξη και στάξη. »
Μά ήταν βρογμένα, γλιτοράει και πέφτει ταρία—ταρό
Μά ήταν βρογμένα, γλιτοράει και πέφτει και γάνει τη Τρίτη και χάνει την Πέφτη!
Στέκει τ' άμάξι και λέει ή Κυρία ταρία—ταρό
Στέκει τ' άμάξι και λέει ή Κυρία : « Ο άνδρας μου ειπε, τί ευκαιρία! »
« Θύμος, Γιαννίκη, αυτός δέν κακιάνει, ταρία ταρό
« Θύμος, Γιαννίκη, πού δέν κακιάνει, Τούβα, τ' άγάρι αυτός το πληρωθεί! »

Μετάφρ. Φ.ακ

Η ΜΙΑΡΚΑ

Ζάν Ρισπέν

Γεννέται ή Μιάρκα ή Μιάρκα μεγαλώνει, μαθαίνει και τον έρωτα άπαρηγόητα, φυλάγεται : και φεύγει και πλανέται!
Κ' ήταν μικρούλα ή Μιάρκα, χελιδόνι! και στο κλουβί το κλειστανε με βιά : «Σ' ζουν τα χελιδόνια στα κλουβιά.
Μιά μέρα άγέρι ψήσθε' κι' άνοίγει την πόρτα του κλουβιού και φεύγει πάλι το χελιδόνι στην άνεμοζάλη.
Τι έλεύθερη και τί όμορφη ειπ' ή μπόρα! Έχει τα μαυρα νέφη για μαλλιά και γάλικη σιφθόβλη μιτιά.
Μην κλας εμπρός στο δάλονο κλουβί. Το χελιδόνι εντοχισμένο πάει. Έχει φτερό : τάξει για να πετάη.
Πετάει μέσα στον τάραχο του άνεμου, στην τήχη! όπου τα πει τάγιο δρολάπι, πάντα στην λευτεριά και στην άγάπη.

Μετάφρ. Κ. Καρδίου

ΝΕΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

Έρρ. Ίψεν

Για ίδες, άγάπη μου, τί σούφερα! Φυλάζον άπ' τα νερά τ' ασάλευτα
Τό άνθος με τά λευκά φτερά. Κι' άπ' τη λαχτάρα την κορφή.
Τού Άπριλι όνειράτα το πλάιεναν Κάνει ή Νεράϊδα πώς κοιμήθηκε
Πάνω στής λίμνης τα νερά. Και παίζουν τ' άνθη στην κορφή.
Στά στήθη κάφωσσε το άγάπη μου, Λίμνης νερά τα στήθη σου-άβυσσος
Έκει ειπ' ο τόπος πού του πέφτει: Σ' όποιον μ' όνειράτα πλαγιάει
Σ' ένα νερό βαθύ κι' ασάλευτο Παίζουν λευκά τα νερολούλουδα
Τα φύλλα του ν' άπλώνον σκέπη. Κάνει ή Νεράϊδα πώς κοιμάται.
Μετάφρ. Γ. Δροσίνη

